

DAGGRY

**"DU ER KRISTUS, DEN
LEVENDE GUDS SØN."**

—MATTHÆUS 16:16

FORKYNDER AF KRISTI NÆRVÆRELSE.

MARTS 1957

DAGGRY

udkommer — om Gud vil — i Begyndelsen af hver Maaned eller hveranden.

Det udgives af nogle Brødre i København og bæres økonomisk af gamle Sandheds-Venner.

Aars-Abonnement for Bladet er 7 Kroner. Bladet bestilles hos Daggy-Forlaget. Hyldebærvej 13, København F. (Telf. Godthaab 6619). Ansvarlig Udgiver: Herman Larsen.

Abonnementet kan indbetales paa Postgiro 61676.

"DAGNINGEN" i **SVERRIG** koster 5 sv. Kroner.

Adresse: Torpagatan 32 A. Jönköping.

"DAGGRY" udkommer ogsaa paa engelsk - tysk - fransk - italiensk - græsk.

AMERIKA: The Dawn Bible Students Association, Triangle, East Rutherford, New Jersey.

CANADA: P. O. Box 217, Winnipeg, Manitoba.

ENGLAND: 98 Seel Street, Liverpool 1.

AUSTRALIEN: Berean Bible Institute, 19 Ermington Place, Kew E 4, Victoria.

TYSKLAND: Tagesanbruch Bibelstudien-Vereinigung, Berlin-Friedenau, Menzelstrasse 2.

SWEITZ: (Fransk Sprog) Assoc. des Etudiants de la Bible Aurore," Prilly-Lausanne.

ITALIEN: Aurora Associazione Studenti Della Bibbia, Corso Novara, 1/16, Napoli.

GRÆKENLAND: He Haravgi (Daggy), Agion Theodoron 4, Athen.

Daggry

FØRKYNDER AF KRISTI NÆRVÆRELSE

Nr. 3

MARTS 1957

27. Årgang

INDHOLD:

Menighedens håb	1
Israels frigivelse og vor	11

MENIGHEDENS HÅB

»... Vi, som er flyede hen for at holde fast ved det håb, som ligger foran os, hvilket vi har som et sjælens anker, der er sikkert og fast og går ind indenfor forhængen.« — Hebræerbr. 6:18, 19.

Håb er sammensætning af ønske og tilsagn. Man kan indtrængende ønske noget, men om ikke der var udsigt til eller rimelig sikkerhed for at opnå dette, kunne man ikke med rette håbe på det. Modsat, om nogen kendte til en kommende tragedie i sit liv, ville vi ikke tale om den som ønsket, og det var ganske urigtigt at bruge ordet håb i denne forbindelse. Vi ønsker det, som vi har håb om, og vi håber, fordi troværdige kilder har forsikret os om, at vort ønske kan blive virkeliggjort.

Således er det med menighedens håb — det store håb, »da skulle vi vorde ham lige; thi vi skulle se ham, som han er,« — »få det i guddommelig natur.« — »Men når vi er børn, er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger, om ellers vi lider med ham for også at herliggøres med ham.« (Johs. 3:2; 2 Pet.

1:4; Rom. 8:17 læs også Johs. 17:24). Af naturen har vi intet ønske om himmelske ting. Vi er skabt til at leve på jorden som mennesker, og er ganske tilfredse med det. Derfor må ønsket om de himmelske ting først fremkaldes hos os, og Herren gør dette ved sin ånd og ved de største og dyreste løfter i sit ord.

Vort ønske om de himmelske ting skyldes ikke virkelig kundskab om, hvad de er, for de er langt udover menneskelig fatteevne. Johannes taler om dette, når han siger: *»I elskede! nu er vi Guds børn, og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi skulle blive. Vi vide, at når han åbenbares, da skulle vi blive ham lige, thi vi skulle se ham, som han er.«* (1 Joh. 3:2). *»Det er endnu ikke åbenbaret«* — det vil sige, vi kan ikke til fulde fatte eller forstå den høje herlighed eller natur til hvilken vi er kaldte. Imidlertid kan vi være forvisset om denne ting, at vi *»skulle blive ham lige, thi vi skulle se ham, som han er.«* Dette at vi skal se ham, som han nu er, — ikke således som han var i kødet — beviser, at vi vil blive lig ham.

Om Jesus er der skrevet, at han siden sin opstandelse, er det udtrykte billede af sin Fader's person, og vi skal blive lig ham. Dette er en af de store urokkelige sandheder, der er bekræftet af Guds løfter. Jesus sagde til sine disciple og til os: *»... jeg går bort for at berede eder sted. Og når jeg er gået bort og har beredt eder sted, kommer jeg igen og tager eder til mig, for at, hvor jeg er, dér skulle også I være.«* (Joh. 14: 2, 3). Senere bad Jesus om opfyldelsen af dette løfte, sigende: *»Fader! jeg vil, at hvor jeg er, skulle også de, som du har givet mig, være hos mig, for at de må skue min herlighed, som du har givet mig.«* — Joh. 17: 24.

Jesus sagde også i denne samme bøn, at den herlighed, som den himmelske Fader havde givet ham, havde han givet til sine disciple (se vers 22). På den tid, var den himmelske herlighed blot givet til Jesus som et løfte — han modtog den ikke virkeligt før efter sin opstandelse — og han gav den til sine disciple, og gennem dem til hele menigheden, på den samme måde. Det var en

herlig arv fra Faderen og til ham, og ved løftet delte han den med sine efterfølgere.

I Rom, 5: 2 siger Paulus: »... vi roser os af håb om Guds herlighed.« Og i Rom, 8: 17 bruger han udtrykket »Guds arvinger«. Vi er »Guds arvinger«, fordi vi er »medarvinger« med Jesus Kristus. Vi læser disse løfter, og de giver os en fast grundvold for vor tro, og dog, hvor lidt begriber vi af deres virkelige betydning. Hvad ved vi om Guds herlighed? Det er sandt, at vor fornuft hjælper os til at gribe og forstå noget af denne herlighed, men i hvilken udstrækning kommer ikke vor opfattelse af guddommelig herlighed til kort?

Vi kender noget til Guds visdom og magt, for vi ser disse egenskaber udfolde sig omkring os, dag og nat. Enhver skabt ting minder os om dem. Igennem Guds Ord har vi lært endnu mere om Guds visdom og magt. Vi ser Guds mangfoldige visdom åbenbart gennem hans store plan for at genløse og frelse en tabt slægt. Vi ser hans magt lagt for dagen i Jesu opstandelse, og i den »første opstandelse« af menigheden, og vi ved, den vil blive åbenbart yderligere i »alle tings genoprettelses tider«. Ubegrænset visdom og almægtig kraft — disse er faktorer i Guds herlighed, men vi er ude af stand til at gribe deres fulde betydning.

Bibelen åbenbarer også Guds retfærdighed og kærlighed. I den udstrækning vort begrænsede sind — ufuldkomment som det er — kan forstå virksomheden af disse egenskaber i Guds karakter og plan, hjælper det os til at gribe tanken om hans herlighed. Vi kan synge om Guds store, overstrømmende kærlighed, men den fulde længde og bredde, højde og dybde af denne kærlighed overgår langt vor opfattelsesevne. Ja, vi forstår noget af Guds herlige karakter, og denne begrænsede kundskab avler i os et ønske om at blive Gud lig.

Medens vort ufuldkomne sind kan forstå lidt af Guds karakter, er der et andet element i Guds herlighed, om hvilket vi praktisk talt intet ved, og det er herligheden i hans natur — den guddommelige natur. Men vi skal også få del i denne herlighed. Peter

skrev, der er »skænket os de største og dyrebare forjættelser, for at I ved disse skulle få del i guddommelig natur.« (2. Pet. 1:4). Ja, vi kan glæde os i håbet om herlighed hos Gud, indbefattende herligheden af hans natur! Kort sagt, om vi er trofaste nu — trofaste i at anvende den guddommelige retfærdigheds principper, som de fremsættes i Guds Ord, skal vi få del i hans visdom og magt. Vi vil blive i stand til fuldkomment at administrere guddommelig retfærdighed og kærlighed; for ikke alene vil vi fuldt ud kunne forstå disse karakteregenskaber hos Gud, men de vil også blive en del af os selv. Og da vil også vi blive delagtige i den guddommelige natur — *udødeligheden*.

„Indenfor forhænge“

Som vi allerede har set, er det ganske umuligt for vort begrænsede sind at gribe til fulde alt, hvad menighedens herlige håb indbefatter. Dog, foruden de mange åbenbarende og trosstyrkende løfter i Bibelen, har Herren også givet os billeder eller illustrationer for at hjælpe os til at gribe tankens storhed. En sådan illustration er givet i vor tekst fra Hebr. 6: 19, hvor apostelen taler om vort håb »*som et sjælens anker, der er sikkert og fast og går ind indenfor forhænget*«.

Der henvises her til det forbilledlige tabernakel i ørkenen. Som vi ved, var tabernaklets indre delt i to afdelinger ved et »forhæng«. Afdelingen bag dette forhæng blev kaldet det mest hellige, eller det »allerhelligste«. (Hebr. 9: 3). Apostelen forklarer, at det »allerhelligste« var et billede på »selve himlen«, når der i vor tekst tales om håbet som et anker, der går ind indenfor forhænget, er det en anden påmindelse om, at vort håb i sandhed er et himmelsk håb. — Hebr. 9: 24.

Det er imidlertid godt at huske i denne forbindelse, at Israelitterne som et hele ikke havde adgang til at gå ind i tabernaklet. Dette var alene præsternes forret. Ja, ind i det »allerhelligste« gik kun ypperstepræsten en gang om året. Dette var i forbindelse med forsoningsdagens ofre, når han stænkede forsoningsblodet på nå-

destolen. Således set var brugen af det »allerhelligste« meget begrænset.

Det faktum, at apostlen taler om vort håb som gående ind indenfor forhænge, — hvor Jesus, vor Forløber allerede er indgået, — åbenbarer i sig selv højden af den herlighed, hvortil vi er kaldet. Menigheden anbringes i modbilledet — virkeligheden — ikke i Israels lejr, men med præsterne; ikke som dem, der i lejren forventer, at præsterne skal komme ud og velsigne dem, men som en del af det modbilledlige præsteskab, der velsigner folket, når de »bedre ofre« fra denne Evangeliets tidsalder er fuldendte. — Hebr. 9: 23.

Dette stemmer helt med Peters udtalelse, »*Men I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab*«, og hans forklaring, at vor nuværende ansvarlighed som præster er »*at frembære ofre*«. (1. Pet. 2: 9, 5). Intet under, at Paulus beskriver Guds indbydelse til så stor en herlighed, som en »himmelsk kaldelse«, og forklarer, at »*vor bekendelses udsending og ypperstepræst*«, er Kristus Jesus. (Heb. 3: 1). Vi skulle i sandhed blive inspirerede af et sådant kalds udsigter! Dog er det vigtigt at huske på, at der er betingelser knyttede til dette himmelske kald, og en af disse er, at vi som præster frembærer ofre — ja ofrer os selv.

I det allerhelligste

Bagved »forhænge« i »det allerhelligste« var der kun et stykke inventar nemlig »arken«, — men denne var også meget betydningsfuld. Paulus omtaler denne som »*pagtens ark, overalt beklædt med guld, i hvilken der var en guldkrukke med mannaen, og Arons stav, som havde blomstret, og pagtens tavler, men oven over den var herlighedens keruber, som overskyggede nådestolen*«. (Hebr. 9: 4, 5). Eftersom vort håb går ind indenfor forhænge i det allerhelligste, er det tydeligt, at Herren bestemte enhver ting deri til at pege frem på de talrige ting, vort håb indbefatter.

Guldkrukken med manna

Manna fra himlen blev fremskaffet for Israelitterne under deres 40 årige ørkenvandring. Ved denne manna blev de holdt i live. Mannaen i sig selv var ganske forgængelig, og det var nødvendigt at samle den hver dag, undtagen på den 6. dag af hver uge, hvor de samlede en dobbelt portion. Dette var for at de ikke skulle have arbejdet med at samle den på den syvende dag, eller sabbatsdagen. Ved Herrens forsynsledelse blev den manna, der faldt på den 6. dag bevaret frisk en dag længere.

Jesus henviste til denne forsorgs-ordning for Israel og talte om mannaen som en illustration på ham selv — at han var brødet, som kom ned fra himlen, og enhver som benyttede sig af denne himmelske forsorg, kunne leve evigt. (Johs. 6: 31—35, 48—51). Således vil det blive i »alle tings genoprettelses tider«, hvor hele slægten vil få lejlighed til at modtage Guds nådegave, evigt liv gennem Jesus (Ap. G. 3: 21). De vil leve evigt, men kun om de benytter sig af de livgivende forsorgs anordninger, der er gjort for dem, just som Israelitterne behøvede at samle og spise den forbilledlige manna hver dag.

Men der var en lille del af den forbilledlige manna, der ikke blev fordærvet, nemlig den del, der efter Guds anvisning blev samlet og anbragt i en guldkrukke i pagtens ark i det allerhelligste af tabernaklet. Denne manna behøvede ikke at blive fornyet; for ved guddommelig magt blev den bevaret frisk uden at fordærves. Der er hentydning til denne guldkrukke med manna i Herrens løfte til menigheden i Pergamus, — et løfte, som alle trofaste efterfølgere af Mesteren kan anvende på dem selv. Vi læser: »*Den som sejrer, ham vil jeg give af den skjulte manna,*« — Åb. 2: 17.

Om Jesus er der skrevet, at han »*bragte liv og uforkrænkelighed for lyset ved evangeliet*«. (2. Tim. 1: 10). Om den forgængelige manna i ørkenen var et forbillede på det liv, som slægten kan opnå gennem Jesus, (som han selv angav), da er det logisk at

slutte, at den manna, der blev anbragt i guldkrukken, og ikke forgik, pegede hen på udødeligheden.

Jesus forklarede, at hans himmelske Fader havde liv i sig selv, det vil sige liv, der er ganske uafhængigt af nogen ydre fornyelses kilde, og at Faderen ville give Sønnen dette samme liv. (Joh. 5: 26). Jesus deler på sin side denne store belønning med sin menighed. Og hvor skønt bliver denne højeste grad af liv illustreret af mannaen, der blev opbevaret i guldkrukken. Den var uforkrænkelig og behøvede ikke at blive fornyet, ja endog krukken, i hvilken mannaen blev opbevaret, pegede hen på den guddommelige natur, idet den var af purt guld. Hvilken herlig udsigt er sat frem for sejervinderne! Hvilket velsignet håb det er, der går ind indenfor forhængeet, ind i det allerhelligste, ind i Guds nærværelse.

Arons stav, som havde blomstret“

En anden genstand, der blev opbevaret i pagtens ark, var Arons stav, som havde blomstret. Der er en meget interessant beretning forbundet med denne stav, — en beretning der ikke rummer nogen tvivl om dens forbilledlige betydning. Begyndelsen skete med oprøret af Kora, Datan og Abiram mod Moses og Aron som ledere. Herren ødelagde disse oprørere med deres familier og tilhængere. Senere knurrede Israellitterne dog stærkt, de var ikke tilfredse med, at Levi stamme, for hvilken Aron var hovedet, skulle være de eneste tjenere i religiøse sager og ting.

Derpå underviste Gud Moses, at overhovedet for hver af Israels tolv stammer skulle bringe en stav, og alle 12 stave blev lagt ind i tabernaklet. Herren forklarede, at han ville gøre sit valg, som vi læser: *»den mand, jeg udvælger, hans stav skal da grønnes . . . Da Moses næste dag kom ind i vidnesbyrdets telt, se da var Arons stav, slaven for Levis hus grønnedes; den havde sat skud, var kommet i blomst og bar modne mandler.«* — 4. Mos. 17: 5, 8.

»Men Herren sagde til Moses: læg Arons stav tilbage foran vidnesbyrdet, for at den kan opbevares til tegn for de genstridige.« 4 Mos. 17:10. Således fremstillede Arons blomstrende stav det faktum, at menigheden er Guds valg, hans udvalgte skare, som

vi læser i 1 Pet. 2:9. »*Men I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk.*« Ja, alle hvis håb går ind indenfor forhængen er bleven kaldet af Gud, og er »*udvalgte efter Gud Faders forudviden.*« — 1 Pet. 1:2.

I udøvelsen af denne forudviden bestemte Gud, at enhver der blev af hans udvalgte menighed måtte blive ligedannet med hans Søns billede. (Rom. 8:29). Det er ikke noget vilkårligt valg, men et, der er grundet på visse betingelser, og disse er, at vi bliver kopier af Guds kære Søn. Denne tanke blev godt illustreret ved Arons stav. Hans stav blev valgt, fordi den frembragte knopper, blomster og frugter.

Måske havde Jesus dette i tankerne, da han brugte udtrykket: »*Altså skulle I kende dem af deres frugter.*« (Matt. 7:20). De kristne der bærer retfærdighedens frugter er visselig kendt af Gud og vil blive velsignet af ham. De er hans kaldede og udvalgte, dog tilkommer det os, »*med udholdenhed i god gerning*«, at befæste vor »*kaldelse og udvælgelse*«. (Rom. 2:7; 2 Pet. 1:10). Og hvilken inspiration er det at vide, at vort håb, som går ind indenfor forhængen, indbefatter den velsignede vished, at Gud har udvalgt os til denne høje stilling, denne høje ære at gå ind i hans palads og få del i hans herlighed.

Lovens tavler

Lovens tavler blev også opbevarede i pagtens ark, hvilket betyder, at de ligeledes pegede hen på noget vigtigt for det åndelige præsteskab i denne tidsalder. Disse tavler indeholdt jo de ti bud — et udtog af loven, der var grundlaget for lovpagten. Disse tavler med loven blev givet til Moses, og Herren forklarede ham, at det var for, at han kunne lære folket. — 2 Mos. 24:12.

I 2 Kor. 3:3 taler apostelen om den hellige ånds virken i vore hjerter og forklarer, at den skriver et »*Kristi brev*« i dem. Han sætter dette i modsætning til loven, der blev skrevet på de forbilledlige stentavler. I de efterfølgende vers viser apostelen, at Gud »*gjorde os dygtige til at være en ny pagts tjenere,*« ligesom

Moses var en tjener for lovpagten. Det synes, som apostelen vil have os til at forstå, at menigheden har den samme stilling til Kristus og den nye pagt, som stentavlerne havde til Moses og lovpagten.

Og som vi har set, forklarede Herren Moses, at disse lovtavler blev givet ham, for at han kunne undervise og belære folket. Således vil menigheden i forening med Kristus blive brugt af ham til at undervise folket, hele den sukkende skabning. Som Kristi sendebud, der beretter om ham og om Guds nåde åbenbaret i ham, vil disse i rette tid undervise alle om, at liv kan opnås ved at modtage Kristus og adlyde den nye pagts love.

De omstændigheder under hvilke de forbilledlige stentavler blev indskrevne med Guds lov er meget interessante og tydelige. Moses havde tavlerne med sig op på »bjerget«, og en sky sænkede sig rundt om ham, og Herrens herlighed åbenbares. Det første sæt tavler blev ødelagt, og da loven blev skrevet på det andet sæt tavler, er der givet flere enkeltheder om Herrens herlighed. Vi citerer:

»Da tilhuggede han to stentavler ligesom de forrige, og tidligt næste morgen steg Moses op på Sinaj bjerg, som Gud havde pålagt ham, og tog de to stentavler med sig. Da steg Herren ned i skyen; og Moses stillede sig hos ham dér og påkaldte Herrens navn. Og Herren gik forbi ham og råbte: Herren, Herren, Gud, som er barmhjertig og nådig, langmodig og rig på miskundhed og trofasthed som bevarer miskundhed mod tusinder, som tilgiver brøde, overtrædelser og synd, men ikke lader den skyldige ustraffet, som straffer fædres brøde på børn og børnebørn, på dem i tredje og fjerde led.« — 2 Mos. 34:4—7.

De, der er kendt med Guds tidsalderplan, kan hurtigt se, at de mange karakteristiske træk af Guds herlighed, som er omtalt her, alle er åbenbarede i hans store plan. Med andre ord Guds herlighed er vist os gennem sandhedens budskab. Guds lov, der blev indskrevet på stentavlerne samtidig med, at hans herlighed blev forkyndt, peger hen på hans menigheds erfaringer, for det er

åndens kraft, gennem sandheden, virkende i vore hjerter, der gør os til Kristi breve.

Ifølge denne Illustration kunne vi sige, at under hele Evangelie-alderen har menigheden været med sin Herre på »bjerget«, tildækket og ukendt for verden, medens tjenesten for sandheden har beredt dem for deres fremtidige herlige stilling med Kristus, når de skal regere med ham i herlighed, og som forligelsens tjenere være midlere med ham for den nye pagt. Da Moses kom ned fra bjerget, var der en herlighed over hans åsyn, men den herlighed, forklarer Paulus, er »*endog uden herlighed*«, sammenlignet med vort håb om herlighed, den herlighed som bliver ved. (2 Kor. 3:7—11). Paulus erklærer også i Kolos. 3:4 »*Når Kristus, vort liv, åbenbares, da skulle også I åbenbares med ham i herlighed.*« Sandelig er det et herligt håb, vi har fået i eje, håbet der går ind indenfor forhænget, med al den store herlighed det indebærer.

Nådestolen og keruberne

Dækket over pagtens ark blev kaldet nådestolen. Det var et solidt låg af guld, med to keruber, der vendte ansigterne mod hinanden og så ned på selve nådestolen. Mellem disse keruber og på nådestolen viste der sig et overnaturligt lys, undertiden betegnet som shekinah lyset, eller herlighed. Der er da her fire ting, der må betragtes — de to keruber, nådestolen og lyset.

Da løftet er, at vi skal få del i Guds herlighed, og eftersom vort håb går ind indenfor forhænget, er det da ikke fornuftigt at antage, at i dette vidunderlige låg eller dække over pagtens ark, har vi en repræsentation af Guds herlighed? Der er fire særlige egenskaber, der danner Guds herlige karakter, — visdom, retfærdighed, kærlighed og magt. Hans retfærdighed synes godt illustreret ved nådestolen. Det var her, at blodet af syndofrene blev stænket, dette tilkendegav guddommelige retfærdigheds tilfredsstillelse, før hans gunst kunne blive udstrakt til alle dem, der blev gjort forsoning for.

De to keruber illustrerer godt egenskaberne af kærlighed og magt. Som de så ned på nådestolen, synes de ligesom at vente på, at blodet skulle stænkes, inden de kunne bringe forsoningens velsignelser ud til folket. Gennem Guds magt og kærlighed vil i sandhed forsoningen, fuldbragt ved Kristi blod, i Guds rette tid, hastigt komme til en bandlyst og døende slægt.

Lys er et symbol på kundskab og forståelse; fra et standpunkt set er Guds karakter lys — for der er slet intet mørke i ham, — men er det ikke her ved nådestolen, at Guds visdom er særlig fremhævet? Den visdom hvor alle de herlige egenskaber i Guds karakter finder en vej til at samvirke for at velsigne folket. Det var ved shekinah lyset, at keruberne kunne se, når blodet blev stænket på nådestolen, og derfor kunne vide, når det var tid for dem til at ile på deres velsignede mission og gerning.

Og vil menigheden få del i denne vidunderlige herlighed? Paulus siger det: — *»vi roser os af håb om Guds herlighed.«* (Rom. 5:2). Om vi drager nær til Herren nu og lader hans velsignede ånd omdanne os mere og mere til Kristi billede og lighed og ikke bliver trætte af at gøre godt, men holder trofast ud lige til døden, vil vi blive oprejst i hans virkelige lighed i den *»første opstandelse«*. Ja, i sandhed, vort *»håb om herlighed«* *»går ind indenfor forhængel, hvor Jesus som forløber gik ind for os.«* — Hebr. 6:19, 20.

ISRAELS FRIGIVELSE OG VOR

Der var ikke nogen radiostationer til at udsende nyheder og ingen aviser til at bringe overskrifter om den tragiske begivenhed, der fandt sted hin aften den fjortende Nisan mere end eet og et halvt tusindår før Kristi første komme — den skæbnesvangre nat i Ægypten, da de førstefødte i alle ægyptiske familier

døde. Det er heller ikke sandsynligt, at udbredelsen af sådanne nyheder ville have været af nogen særlig værdi, thi enhver familie i landet var så optaget af dens egen sorg, at det er tvivlsomt, om der var blevet vist særlig medfølelse med de andre. Dødsenglen tog ikke hensyn til persons anseelse, thi kongens førstefødte såvel som den ringeste ægypters blev ihjelslået hin nat den fjortende Nisan for så mange århundreder siden.

Det er en gammel beretning, men dens betydning for Guds folk bliver mere levende for hvert år, der går. Det er ikke så meget den kendsgerning, at Ægyptens førstefødte døde, der vedrører os, men at Israels førstefødte blev frelst fra den ødelæggende hånd, der hvilede over landet den skæbnsvangre nat. For dem var det en frigivelsens nat — de førstefødtes frigivelse fra døden, og hele Israels frigivelse fra ægyptisk trældom den følgende dag. Og det er grunden til, at tusinder af Herrens folk over hele jorden atter i år på den fjortende Nisan (efter solnedgang søndag den 14. april) på en særlig måde mindes deres håb om frigivelse som den modbilledlige menighed af førstefødte, og glædes i deres forhåndsviden om frigivelse af menneskehedens verden fra slaveri under synd og død, der begynder tidligt om morgenen på Herrens herlige nye dag, hvis tidlige lysstråler allerede er ved at farve horisonten.

Ja, dette er den Baggrund, der understreger betydningen af ihukommelsesnadveren for dem, der glædes i den nuværende sandhed. Vi erindrer alle den betagende beretning om, hvorledes Israels førstefødte blev frelst hin oprindelige påskemat. Det var fordi, de havde adlydt Guds bud — givet dem gennem Moses — bud, der lød på at udgyde påskelammets blod. Enhver hebraisk familie skulle vise sin tro på blodets frelsende magt ved at stryge det på begge dørstolperne og det øverste dørtræ på deres huse. Enhver familie, der undlod at gøre dette, led samme skæbne som ægypterne.

Vi ved nu, at der ikke var nogen naturlig frelsende magt i dette forbilledlige påskelams blod, men at Herren kun viste et billede

eller en lignelse af den vidunderlige nåde og frelse, han gav i sin elskede søn. Hvor bevægende er — med denne tanke i sindet — Johannes Døberens ord om Jesus: »*Se der Guds lam, som bærer verdens synd*« (Johs. 1:29). Dødens brod begyndte at ødelægge den menneskelige slægt i Edens have, og den eneste måde denne ødelæggen kunne bekæmpes på, var ved udgydelsen af blod — ikke blodet af et lam, ej heller af tyre og geder, *men det dyrebare blod af Jesus*, ham der blev den fuldkomne stedfortræder for Adams forbrudte liv.

I mere end tre år havde Jesus, idet han fulgte Johannes' beskrivelse af ham som »Guds lam«, arbejdet og tjent og ofret sit liv for folket. Og nu var den tid kommet, da hans offer skulle fuldendes, da han skulle slagtes som det modbilledlige og virkelige påskelam, et offer der var nødvendigt, for at både menigheden og verden kunne frigives. Derfor mødtes han, aftenen før han blev slagtet, med sine disciple i en sal for dér sammen med dem for sidste gang at nyde det årlige festmåltid, som fandt sted til minde om den oprindelige påskemat i Ægypten.

Da han var færdig med dette, tog Jesus brødet og vinen og indstiftede en ny forordning — den ene af de to, som er pålagt hans efterfølgere, idet den anden er dåben, men begge er kun rent symbolske. Han gav sine disciple brødet og bød dem spise deraf, idet han forklarede, at det forestillede hans legeme og den kendsgerning, at det ville blive brudt for dem. På samme måde vinen, idet han forklarede, at det forestillede hans blod, og at hans blod skulle udgydes for dem.

Det var ikke meningen, at det skulle være en ny måde at fejre påske på. For Jesus og hans efterfølgere endte den årlige mindefest om den gamle påske hin nat. Den var kun et forbillede, der pegede på Jesus og på udgydelsen af hans blod, og nu da han var kommet og skulle slagtes for verdens synder, ville der ikke være nogen mening i at fortsætte den gamle påskeceremoni. Hvad Jesus pålagde sine disciple var tænkt som et minde og ihukommelse af hans død og at holde for øje for hans efterfølgere, hvad

denne betød for dem, og den del, de ville få i ham som »de førstefødtes menighed«.

Når vi tænker på Jesu udgydte blod og hans brudte legeme som lignet ved »brødet« og »kalken«, hjælper det os til at fatte den velsignede kendsgerning, *at han gav sit liv for os — at han ud-
oste sin sjæl indtil døden.* Hvor taknemmelige bør vi være derfor! Sandelig, en tanke, vi skal bestræbe os på at have ved ihukommelsesnadveren og til alle tider, er tanken om taknemmelighed — Taknemmelighed for Guds kærlighed, at han gav sin søn hen til at dø for os, og taknemmelighed for Jesu trofasthed ved at ofre sit liv som vor genløser.

Lad os ikke blot tænke på denne vidunderlige sandhed som en grundliggende lære for den guddommelige plan. Dette er naturligvis vigtigt, men den er mere end det. For Gud betød det at give sin søn et stort offer, og for Jesus medførte det at dø på den måde han gjorde, megen lidelse både for sindet og legemet. Og alt dette skete for os og for verden. Og hvis vi virkelig er taknemmelige for dette vidunderlige vidnesbyrd om guddommelig kærlighed, vil vi gøre noget til gengæld for det — noget mere end blot at sige »tak Herre« og så fortsætte som før et år til.

Den eneste måde, vi kan vise vor værdsættelse af en gave, er ved at modtage den og bruge den; og det er det, vi skal gøre med Guds gave. Vi skal modtage Jesus og bruge fortjenesten af hans opofrede liv, således som det er ment i den guddommelige plan. Den fulde modtagelse af Jesus, som det udtrykkes ved at deltage i mindemåltidets symboler, indbefatter vor viljes fuldstændige overgivelse til at gøre hans vilje, modtagelsen af ham som vort hoved. Så lærer vi, at hans vilje for os er, at vi nedlægger vort liv i offer, ligesom han gjorde det.

I harmoni med denne tanke forklarer Paulus, at vor indtagelse af brødet og vinen er et billede på en fælles delagtighed, et fællesskab i Kristi værk — at vi har del med ham i liv og død. Det er en alvorlig tanke og dog en tanke, der vil inspirere os til at vise stor nidkærhed i Herrens tjeneste; for det er på grundlag af

vor villighed til at lide og dø med Mesteren, at vi skal få den forret at leve og regere med ham.

Lad os derfor, kære venner, når vi tager af symbolerne i år, holde os dette for øje. Lad os tænke på den store frigivelse og befrielse, det betyder for os og for hele menneskeheden, således som det blev forud vist ved forbilledet i Ægypten. Lad os glæde os over den beskyttelse, »blodet« giver os som medlemmer af de modbilledlige »førstefødte«, og den andel vi skal få med Jesus i at befri hele menneskeheden fra synd og død på hin store »dag«, der følger efter den modbilledlige påskenat — denne evangeliets tidsalder. Hvilket velsignet fremtidsbillede.

Og når vi tænker på de store lidelser, som Jesus måtte gennemgå for at købe og sikre denne frigivelse — den store modsigelse af syndere, som han tålmodig udholdt, spotten, svøben og korsets grusomhed — lad så vore hjerter svare med en mere afgjort beslutning om at være trofaste mod ham, hvad det så end kommer til at koste. Lad os gøre vore ansigter, som skrifterne siger, »til sten«, for at vi kan følge i hans opofrelses og lidelses fodspor lige indtil døden, idet vi ved, at Herren hjælper os i enhver trængsels-tid — Esajas 50:7.

Mange af de modbilledlige førstefødte er allerede blevet frigivet i den første opstandelse, og frigivelsen af alle de øvrige medlemmer nærmer sig. Vi bør ikke spille tiden med at gøre noget andet end at nedlægge vore liv til at følge Jesus indtil døden. Velbehag nu kan betyde tab af delagtighed med Jesus i hans rige. Hvis vi af en eller anden grund har tilladt dette livs omsorger at drage os bort fra Herren og fra opfyldelsen af vore Indvielsesløfter, lad os da vende tilbage til ham i ydmygheds ånd og med fast beslutning om at forny vor nidkærhed og om at være tro indtil vejens ende.

For nogle af os vil dette være den sidste ihukommelsesnadver, den sidste gang, vi nyder af kalken, inden vi skal drikke den påny med vor Herre i riget. Vi bør alle leve hver dag, som var det den sidste på denne side af forhængen. Hvis vi gør dette,

bestræber vi os som Guds udvalgte på at opfylde vore indvielsesløfter, idet vi opofrer kødet og dets interesser og sætter vor kærlighed og hu til det, som er oventil. På denne måde vil vi blive lykkelige Kristne — lykkelige i vor viden om det beskyttende blod, lykkelige i vor forret til at lide og dø med Jesus og lykkelige ved trofast at gøre brug af alle de lejligheder, som vi får, til at tjene Herren, sandheden og brødrene.

Må ihukommelsesnadveren i år finde os Gud nærmere end nogensinde før og mere skønsomme erkende alt, hvad Kristi blod betyder for os, og endnu vil komme til at betyde for hele menneskeheden.

I København samles vennerne til vor store højtid

SØNDAG AFTEN D. 14. APRIL KL. 19 — HYLDEBÆRVEJ 13.

Enhver, der af hjertet har modtaget Kristus som sin Frelser og viet sit liv til helt at følge ham, lade sig bryde med ham, er hjertelig velkommen til at deltage i højtiden.

Af hjertet ønsker vi vennerne en rigt velsignet højtid, både de der kan samles med andre, som de enkelte, der må holde højtid alene med Herren!

»Den, som sejrer, ham vil jeg give at tage sæde hos mig på min trone, ligesom jeg har sejret og har taget sæde hos min Fader på hans trone.«

»Den, som har øre, høre hvad ånden siger til menighederne.«
—Aab. 3:21, 22.

Studier i Skriften af Broder C. T. Russell.

I Guds Tidsalderplan—II Tiden er nær—III Komme dit Rige—IV Hævnens Dag—V Forsoningen mellem Gud og Mennesker—VI Den nye Skabning.

Vi anbefaler meget disse Studier som Bibelnøgler der virkelig lukker op for Guds hellige Ord. Desværre har vi ikke disse Bøger at sælge, men kun til at laane ud til enhver der omhyggeligt vil studere dem.

Sandheds Litteratur for vor Tid leverer vi Vennerne frit.

Til Uddeling overalt
forskellige Traktater og Brevkort
om Guds Rige.

Til Samtaler og personlige Vidnesbyrd kan følgende
Skrifter leveres frit:

"Se jeg gør alle Ting nye"	12 Sider
Guds Genoprettelses Plan	14 "
Haab hinsides Graven	12 "
Lærer Bibelen alle Menneskers endelige Frelse? (Universalisme)	14 "
Guds Rige	14 "
Kristus er kommet tilbage for at løse Verdens- problemerne	20 "
Gud og Fornuften	42 "

SKIFTEN LÆRER OS TYDELIGT:

At Menigheden er "den levende Guds Tempel" — i særlig Betydning "Hans Værk". hvis Opbyggelse er gaaet for sig hele E. angeliets Tidsalder igennem — siden Kristus blev Verdens Genløser og Hovedhjørnestenen i dette Tempel; og naar det er fuldendt, skal Guds Velsignelser derigennem flyde ud "til alle Folk", og de skal finde Adgang til Ham. — I. Kor. 3:16, 17; Ef. 2:20—22; I. Mos. 28:14; Gal. 3:29

At Afslibningen, Tildannelsen og Fuldkommengørelsen af dem, der tror paa Kristi Forsoningsværk, og som er indviede til Ham, skrider frem i Mellemtiden; og naar de sidste af disse "levende Stene", som er "udvalgte og dyrebare", er endeligt tilhuggede, vil den store Bygmester samle dem alle i den første Opstandelse; og Templet skal fyldes med Hans Herlighed og blive et Mødested for Gud og Mennesker hele Tusindaarsriget igennem. — Aab. 15:5—8

At Grunden for Menighedens og Verdens Haab ligger deri, at "Jesus Kristus af Guds Naade smagte Døden for alle" som "en Genløsningsbetaling for alle", og at Han vil blive "det sande Lys, som oplyser hvert Menneske, der kommer til Verden — i sin belejlige Tid". — Hebr. 2:9; Joh. 1:9; I. Tim. 2:5, 6

At Menighedens Haab er, at den skal blive lig sin Herre, "se Ham, som Han er", blive "delagtig i den guddommelige Natur" og dele Hans Herlighed som Hans Medarving". — I. Joh. 3:2; Joh. 17:24; Rom. 8:17; II. Pet. 1:4

At Menighedens nuværende Mission er at berede de hellige til deres fremtidige Gerning; og lade enhver Dyd og Naadegave komme til Udvikling i sig; at være Guds Vidne for Verden; og berede sig til at blive den næste Tidsalders Konger og Præster. — Ef. 4:12; Matt. 24:14; Aab. 1:6; 20:6

At Verdens Haab bestaar i de Velsignelser, i Retning af Kundskab og gunstig Lejlighed, til hvilke der vil blive Adgang for alle i Kristi tusindaarige Rige, i Tiderne for Genoprettelsen af alt det, som gik tabt i Adam; at denne Genoprettelse vil komme til de villige og lydige gennem Kristus og Hans herliggjorte Menighed, medens alle genstridige vil blive udryddede. — Ap. G. 3:19-23; Es. 35